

Jenny Kragesteen

(1927-2013)

Góða Omma

Nú er eitt ár liðið, síðan tú andaði seinastu ferð. Hóast eg visti, at tú skuldi doyggja, so dugdi eg so illa at siga tær farvæl. Ein skansi vart tú, sum eg altíð kundi líta á. Saknurin í tær er stórur.

Tú livir nú í minninum. Eg minnst enn tína rødd. Eg minnst enn angan av tínum klæðum. Eg minnst enn títt gongulag. Eg minnst tínar hendur, sum smurdu varrastift á varrarnar, sum sták-aðust í køkinum, sum reinsaðu plettar úr klæðunum, sum settu plástur á sárið og kínu mær, tá ið eg hevði ilt. Eg minnst enn vælveruna av at balla meg undir puffutar dýnur við stroknum seingja-klæðum. Eg minnst óteljandi nógv góða løtur saman við

tær, Omma. Óteljandi nógv klemm. Óteljandi nógv biltúrar. Óteljandi nógv útferðir. Óteljandi nógv sól-bað á altanuni. Óteljandi nógv temunnar við breyði og skerpikjøti. Óteljandi nógv smákøkur. Óteljandi nógv bomm. Eg mungi enn eftir tínum sunnudagsdøg-verðum við ommusa sós. Eg mungi enn eftir heima-gjærdum kakao og mikro-ovnshitaðum ommubollum. Tú hevði altíð tíð. Tú vart altíð til reiðar við eini hjálpanði hond. Saknurin í tær er stórur, Omma. Eg goymi teg í minninum.

Ommubarn

Tað verður hervið kunngjørt, at okkara kæra systir,

Tina Seyer Guttormsdóttir

andaðist 2. maí á Árhús sjúkrahúsi, 47 ára gomul.

Vegna tey avvarðandi
Anna Elisabeth og Guðrun

Í Eina hjartans tøkk til tey, ið veittu okkum hjálp ta sváru stund, tá elskaði maður, góði pápi, verpápi og abbi okkara

Herman Olsen Sandur

andaðist.

Tøkk fyri vitjan og umsorgan, tøkk til tey, ið hjálptu til við ervinum, bakaðu og smurdu breyð. Eisini ein tøkk til sjúkrasysturnar, prest fyri vakra talu, kirkjutænara, berara og sangara. Tøkk fyri blómur, kransar, peningagávur og peningagávur til Krabbameinsfelagið. Tøkk til øll, sum vóru við til jarðarferðina.

Vegna tey avvarðandi
Elin, Jógvan, Lana, Anita og Joan

Minningarorð um Thomasi Tróndheim, Klaksvík

f. 31. juli 1930 – d. 7. apríl 2014

*Her á fold skjótt lívið út man renna,
Hvør kann siga, góð man vera tíð,
Hvør man tal á lívsins døgum kenna?
Brátt sítt síðsta slag tín klokka slær.*

Fari at royna at skriva nøkur orð um teg, góða Mása. Deyðin er hin síðsti figgindini er sagt, og so er. Tú hevði verið sjúk eina tíð, men tað mundi fara at verða betur. Men so var ikki. Lívið var liðugt. Jógvan sat hjá tær. Stillisliga og róliga slapp tú burtur. Hvat kann vera betur?

Eg fari nú nøkur ár aftur, til tá vit rættiliga komu at kennast. Mása var í handlinum á Stongum. Mása og hinar í handlinum prátaðu við meg og spurdu, hvar eg hevði verið. Eg segði í Árnafirði. Mása forstóð seg ikki uppá, hvat har var. Jú, beiggj hennara Torleif var har, og hann bleiv seinni maður mín.

Ja, gott at eiga góð minnir. Vit eru komin nógv á gátt í tykkara heimi, hjartalig og blíð bæði tvey. Vit vóru ofta samdar í okkara práti. Tú var eisini so gávumild, skuldi altíð okkurt. Tú fórst ongantið út aftur við ongum. Gud elskar ein glaðan gevara.

Deyðin kemur altíð óvæntað, halda vit. Men gott at sleppa

so stillisliga heim til hin Harra Jesus, okkara frelsara, sum elskar okkum við sínum æviga kærleika.

Tú leið nógv av at tú ikki sá so væl longur, men álíkavæl royndi tú at binda, so tað vóru ikki so fá hosupør tilsamans. Fleiri vóru tey, ið fingi eitt par frá tær.

Tað vóru ríkar løtur í tykkara heimi, tá Jógvan sat við orglið og Mása sang. Góða Mása, tú verður nógv saknað, tí tú fylti so nógv, men vit unna tær hvíldina heima í hinum ævigu bústøðum. Bústøður er hin ævigi Gud, og her niðri hinir ævigu armar. Máttu hesir armar hildið tykkum uppi í komandi døgum, tit børn og barnabørn, Jógvan, Gerhard, Elfin, Maria, Eileen. Vit hugsa um tykkum.

*Takk og Gud at tú frelsti meg,
takk at blóð títt rann fyri meg,
takk at Harran Jesus tú gav,
takk fyri náðinnar djúpa hav.*

Heilsan frá okkum øllum.

Torleif og Nicolina